

Β
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΜΟΔΕΣΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣΑ ΜΕΝ

ΠΑΡ' ΑΓΑΠΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ

ΗΔΗ ΔΕ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΣΤ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΚΑΙ ΩΦΕΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

34 ΑΡΙΘ.—ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΟΔΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ—ΑΡΙΘ. 34

1891

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΗ'.

ΙΜ Ν ΗΙΜ Η

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΜΟΔΕΣΤΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν στίχ. Η'. ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Εν φωναῖς ἀλαλάζωμεν, ἐν ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, τὸ σεπτὸν κειμήλιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Πατριαρχῶν τὸ θησαύρισμα, Μαρτύρων τὸ καύχημα, καὶ παθῶν ἐκμειντήν, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλον, καὶ συνόμιλον, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, τῆς τε ἄνω καὶ τῆς κάτω Σιὼν δόξαν τὸν θεῖον Μόδεστον σήμερον.

Δίς

Ιερέων ὁ σύλλογος, μοναζόντων τὸ σύστημα, δεῦτε εὐφημήσωμεν θείοις ἄσμασι τὸν Ἱερόαθλον Μόδεστον, τὸ ἄνθος τῆς φύσεως, τῶν πιστῶν τὴν καλλονήν, καὶ τὸν στύλον τῆς πίστεως τὸν ἀκράδαντον, τὸν φυλάττοντα πάντας ἐκ παντοίων, νοσημάτων καὶ ποικίλων, βροτοῦς καὶ κτήνη ἐκ θλίψεων.

Δίς

Τὸν ποιμένα τὸν ἄριστον, Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, τὸν Ἱερομάρτυρα θεῖον Μόδεστον, ἁσματικῶς ἀνυμνήσωμεν, βοῶντες, γηθόμενοι, ἡμῶν σκέπη κραταῖα μὴ παρίδης τοὺς δούλους σου, ἀλλὰ πρόφθασον, ἐξελέσθαι κινδύνων σοὺς οἰκέτας, καὶ παντοίας ἀλγαδόνος, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δίς

Ιερέων ἐν χρίσμασι, καὶ μαρτύρων ἐν αἵματι τῷ Θεῷ προσήγαγες τελειώτατα, σαυτὸν ὡς θυμὰ εὐπρόσδεκτον, αἰδιμα Μόδεστε, ἱερέων ἢ κρηπίς, καὶ ἡμῶν τὸ προσφύγιον τῶν τελούντων σου τὴν πανσέβαστον μνήμην ἐτησίως, καὶ τιμόντων θεοῖς ὕμνοις τὴν φωταυγῇ καὶ πανσέβαστον. *Αἰς*

Δόξα ἡχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες τὸν Χριστοῦ Ἱερομάρτυρα Μόδεστον ὕμνοις τιμήσωμεν· τῶν γὰρ τυράννων τὰς ἀπειλὰς ὡς οὐδὲν λογισάμενος, καρτερία τὸν στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσατο, ὃ καὶ νῦν παριστάμενος, πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν ἱερὰν αὐτοῦ, καὶ πανσέβαστον ἄθλησιν.

Καὶ νῦν ἡχος β'. τῆς ἑορτῆς. Κυπριανοῦ.

δοῦ καιρὸς ἡγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν· εὐτρεπίζου Σπῆλαιον, ἢ Παρθένος ἐγγίξει τοῦ τεκεῖν. Βηθλεὲμ γῆ Ἰουδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν.

Ακούσατε ὄρη καὶ βουνά, καὶ τὰ περίχωρα τῆς Ἰουδαίας· ὅτι ἔρχεται Χριστὸς, ἵνα σώσῃ ὃν ἐπλάσεν ἀνθρώπον, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἐξοδος Φῶς ἰλαρόν· καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη. Σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄνακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας, οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς δλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλᾷ διαδραμούνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται Ἀρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς Μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γινώτε καὶ πιστεῦσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠναΐδησα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν λιτὴν, ἡχος α'.

Ιερομάρτυς Μόδεστε ἔνδοξε, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ σὲ οὐ πῦρ οὐ μάστιγες, οὐδὲ ξίφος χωρίσαι ἴσχυσαν· ἀλλ' ἀνδρείως ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα, κατέστρεψας θεόφρων ἐκτενῶς, οὐκ πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτυρικοῖς πόνοις ὠραῖσθαι, καὶ Ἀρχιερατικοῖς χρῖσθαι, κρίμασι δοχεῖον τῆς ὑπερφώτου ἐδείχθης τριάδος, ὑπὲρ ἧς καὶ τὸ αἷμα σου προθύμως ἐξέχεας. Μόδεστε πανεύφημε· διὸ ὡς παρ' αὐτῆς τρίπλοκον ἀμαράντινον στέφανον λαβὼν, καὶ παρρησίαν ἔχων, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος δ'. Αιτῆς.

Αγγελικὸν βίον ἐν γῇ ἐπιδειξάμενος Ἱερομάρτυς Μόδεστε, ψήφῳ Θεοῦ τὴν ποιμαντικὴν ράβδον ἐνεχειρίσθης. καὶ ἐν Καθέδρᾳ Ἀρχιερέων καθίσας, τὸν κύριον τοῖς ἐνθέοις ἔργοις σου ἐδόξασας· διόπερ καταντήσας εἰς μάνδραν οὐράνιον, ἔνθα ὁ πρῶτος ποιμὴν, καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς, ἀπαύστως τὴν ὑμνωδίαν αὐτῷ ἀναπέμπων, εἰρήνην τε καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν τοῖς ὑμνηταῖς σου βραβεύεις ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦχος πλ. β'.

Τῷ ἱστῷ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Ἱερομάρτυς Μόδεστε ἡ ψυχὴ σου πτερωθεῖσα, τῶν αἰκισμῶν διέπλευσεν ἀβρόχως τὸ χαλεπὸν κλυδώνιον, καὶ περιχαρῶς κατέλαβε λιμένας τοῦς ἐπουρανίους· ὅθεν παριστάμενος τῷ θρόνῳ τῷ δεσποτικῷ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου, τῶν σωματικῶν ἀλγυδόνων ρυσθῆναι, καὶ τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης, εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ηπαμφαῆς σου σήμερον ἀνέτειλε μνήμη Μόδεστε, ὡς ἥλιος τοῖς πέρασιν, καὶ ἀπαύστως θαλάσσει τὰ ἱάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα ἀνθρώπων, καὶ πάθη κτηνῶν θεραπεύουσα· ἡκέτι οὖν αἰεὶ ὡς ἱατρὸς, παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὴν λιτὴν. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μακαρίζομένδε Θεοτόκε.

Απόστιχ. εἰς τὸν στίχ. β'. "Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σκευὸς ἐκλογῆς σε προΐδων, μάκαρ ὁ ἐτάζων καρδίας, καὶ βλέπων κρύφια, ἄξιον καθέστηκε, ποιμένα θείας Σιών, ἣν πανσόφως κατήρδευσας διδάγμασι θείοις, καὶ καρ-

πὸν σωτήριον αὐτὸν ἐξήνεγγας, Μόδεστε τῆς πίστεως ὄντως καὶ τῷ αἵματί σου προθύμως, τέλος ἀπεσφράγισας θεόσοφε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσκει, καὶ ὥσει κέδρος.

Δεῦτε ἱερέων ἡ πληθὺς, καὶ Ἀρχιερέων οἱ δῆμοι, Πατριαρχῶν ἡ κρητὶς, ἄσμασι τιμήσωμεν τὸν Ἱεράρχην Χριστοῦ, τὸν τὴν πλάνην πατήσαντα, καὶ νίκης λαβόντα, στέφανον ἀκήρατον, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐπερ παρεστὼς νῦν τῷ θρόνῳ, νέμει θαφιλῶς τὰς ἰάσεις, πᾶσι καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύδονται.

Οἶκον ἀπετέλεσας σαυτὸν, Πνεύματος ἁγίου τρισμάκαρ, καθάρας σοῦ τὴν ψυχὴν καὶ τῷ θείῳ κρίματι Ἀρχιερεὺς γεγονὼς, ποδηγέτης τε ἐνδοξε, λαοῦ καὶ προσταγῆς, τοῖς ἐπιτελοῦσι σου τὴν θείαν ἄθλησιν, αἰτῆσαι παμμάκαρ δοθῆναι, λύσιν τῶν δεινῶν σαῖς πρεσβείαις, καὶ ἀμαρτημάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Σήμερον ἡ φωταυγὴς ἀνέτειλε μνήμη σου τρισμέγιστε Ἱερομάρτυς Μόδεστε, φωτίζουσα τὰς τῶν πιστῶν διανοίας, ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν θαυμάτων σου, ἐν ᾗ τῷ πανσέπτῳ σου συναθροισθέντες τεμένει καθικετεύομεν, κρίζοντες λύσον ταῖς σαῖς ἰκεσίαις τὰς συμφορὰς τῶν πταισμάτων, τῶν ἀνυμνούντων σε πόθῳ πανεύφημε.

Εἰς τὸν στίχον. Καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς.

Ιωσήφ, εἰπὲ ἡμῖν. Πῶς ἐκ τῶν ἁγίων ἦν παρέλαβες Κόρην, ἔγγυον φέρεις ἐν Βηθλεέμ; Ἐγὼ φησι τοὺς Προφήτας ἐρευνήσας, καὶ χρηματισθεὶς ὑπὸ Ἀγγέλου, πέπεισμαι ὅτι Θεὸν γεννήσει, ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτως· οὐ εἰς προσκύνησιν, Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ἤξουσιν, σὺν δώροις τιμίῳ λατρεύοντες. Ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Τὸ Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Οσίως τὸν βίον σου διαπεράσας σοφέ, ποδήρει κεκόσμησαι Ἱερωσύνης παιδρῷ, ἱερόαθλε Μόδεστε· ὅθεν καὶ ἐναθλήσας προθυμότητα πάτερ, νῦν ἐν ἀγαλλιάσει τῷ Χριστῷ συναγάλλῃ, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ ὁρθρῷ Καθίσματα. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Σοὺ τὸν σωτήρα ὀλικῶς ἀγαπήσας, τὸν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ σὲ τανυθέντα, τοὺς τυραννοῦντας ἡνεγκας στερεῶς καρτερῶς πλάνην τὴν καχέσπερον, νουνεχῶς ἀποκλίνας· ὅθεν Μόδεστε καὶ αὐτὸς σὲ δοξάζει, ἐν οὐρανοῖς ἀξίως καὶ ἐν γῇ, διό, καὶ σκέποις τοὺς σὲ ἐορτάζοντας.

Δόξα τὸ αὐτό, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν αἰεὶ Θεοτόκα, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διαφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἔτερον Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εκπλήττει πάντα νοῦν, τῶν μαρτύρων τὸ θαῦμα, πῶς ἴσχυσεν ἡ σὰρξ, ἐνεγκεῖν φρικτὰ πάθη ἐν πᾶσι δὲ διέπρεψας, σὺ στερεῶς ὡς τις ἄσαρκος, ὄντως Μόδεστε, ἰσχὺν λαβὼν ἀπὸ ὕψους, κατευμεγεθεῖν τῶν δριμυτάτων βασάνων· διόσε δοξάζομεν.

Δόξα τὸ αὐτό, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν, τοῦ δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτήρια, καὶ βοήθεια, καὶ κραταῖα προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Ἔτερον μετὰ τὸν πολυέλεον.

Θείας πίστεως.

Πᾶσαν εὐφρανas, ἱερωσύνη, καὶ σὺ αἵματι, τὴν ἐκκλησίαν, ἐν Ἱερουσαλὴμ γὰρ τὸ χρίσμα σοὶ δέδοται, καὶ τὸ σὸν αἷμα ἐν ταύτῃ ἐξέχεας. Παύλου μέτοχε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα τὸ αὐτό, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωποῖσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον μητέρα παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμε, μόνος Κύριος αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου.

Προκείμενον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ Κέδρος ἡ ἐν τῷ λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ· τὸ, Πᾶσα ἀνοή, Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχη· ὁ Ν'. ψαλμός.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα στίχ, Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου. Ἰδιόμελον. Ζῆτει ἐν τῇ λιτῇ οἶον βούλει. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'. ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Εἶτα ὁ καιὸν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἁγίου ἤχος πλ. β'.

Κύματα θαλάσσης. εἰς ἡ. καὶ εἰς στ'.

Στόματι πληνῶ καὶ γλώσσῃ γεώδει, σὲ τὸν ἰσάγγελον, ὑμῖν ὁμότιμος Μόδεστε, φῶς οὐρανόθεν, δυσωπῶ σε ταῖς πρεσβείαις σου ἐξαστράψας, φώτισον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μου

Υλὴν φθειρομένην, καὶ ρέουσιν δόξαν, καὶ κόσμον σύμπαντα, καὶ κοσμοκράτορα παραδραμὼν ἀντὶ πάντων. τὸν Χριστὸν ἐκτήσω Μόδεστε, οὐ τρωθεὶς τῷ ἔρωτι ἐνήθλησας στερεώτατα.

Μέγας ἐν σημείοις, καὶ τέρασιν ὥφθης πολὺς ἐν θαύμασι, καὶ περιβόητος, ὕδατι μόνῃ ραντίζων, καὶ ἰώμενος τοὺς κάμνωντας βροτοὺς, σὺν τοῖς κτήνεσιν ὡς λίαν συμπαθέστατος.

Γένος τῶν ἀνθρώπων βουλόμενος σῶσαι ὁ ὑπεράγαθος, μήτραν ἐσκήνωσεν ἀπειρογάμου Παρθένου, καὶ ἰδοὺ τεχθῆναι ἔρχεται, τοῦτον προσκινήσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

ᾠδὴ γ'. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Μέλλων ἀναβαίνειν, εἰς μέγιστον ὕψος Ἱερωσύνης, νυκτὸς ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ ἱεροῦ πάτερ ἐφθασας, καὶ προσευχῇ ἐμμόνως σου ταύτας ἠνέφξας, θαυμάσεις τῷ ἐγχειρήματι.

Εχρίσέ σε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ὁ Θεὸς σου παρὰ τοὺς σοὺς μετόχους ἀγαλλιάσεως ἔλαιον, καὶ μύρον θείου χρίσματος, καὶ ἐξεχύθη σου δαφιλῆς χάρις ἐν χεῖλεσι.

Εχθρούς τοὺς ἀοράτους, καὶ δράκοντας νοητοὺς, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ καταπατήσας καὶ βασιλέα τὸν ἐχθιστον, καὶ σοβαρὸν, τῇ χάριτι σταυροῦ κατέβαλες, ἐναθλήσας καρτερώτατα.

Ινα χωρίσης ὅλην τὴν ἑλλαμψιν τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐστίλβωσας τὸν νοῦν σου, οἷα νεόσμηκτον ἔσοπτρον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐλάμπρυνας Μόδεστε ἐνδοξε, ἀρετῶν καθαρωτάτῳ φωτί.

Ησύλληψις ἄνευ πάθους, ἡ πρόσληψις ὑπὲρ λόγον Παρθένη τοῦ τόκου σου προῆλθε· τὸ γὰρ Προφῆταις θρυλούμενον ὑπερφυῶς μυστήριον, ἡμῖν ἐπέφανε λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχων Θεός.

Κάθισμα, ἡχος δ'. ταχὺ προκατάλαβε.

Φαιδρύνας τὸν βίον σου τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, καὶ Ἱεράρχης σεπτὸς, πανένδοξε Μόδεστε, αἵματι μαρτυρίου, σεαυτὸν δὲ φοινίξας, ἄνω πρὸς τὰς αὐλούς μετετέθης χορείας, μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Χριστὸν πάτερ ἱκέτευε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα ταῖς ἱκεσίαις ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ σὺ υἱῷ καὶ Θεῷ Κυρία Πανάχραντε, λύσον τὰς περιστάσεις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση Παρθένη, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Ῥοδὴ δ'. τὴν ἐν σταυρῷ σου θείαν κένωσιν.

Ο ἐν ὑψίστοις παριστάμενος τῷ Θεῷ νοερῶς καὶ σὺν ἀγγέλοις ᾄδων ὕμνον αὐτῷ τρισάγιον, καὶ ἐν ἱερᾷ πρεσβυτέρων καθέδρᾳ, ἤνεσας τοῦτον ἐν γῇ.

Ράβδῳ πυρίνῃ τῶν δογμάτων σου, εἰδώλων ἔτεμες τὴν πλάνην Ἱεράρχα, κυμαινομένην θάλασσαν, ὥσπερ Μωϋσῆς ἐρυθρὰν ὁ θεόπτης ἐνδοξε Μόδεστε, ἐξηγητὴν Ἱεροκήρυκα, ἐρμηνέα σοφὸν τῶν γραφῶν καθιστᾷ σε τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ταύτας τῷ λαῷ ἐν συνέσει καὶ χάριτι ἀναπτύοντα.

Μεγαλοφώνως προκηρύττεται προσδοκία ἐθνῶν, καὶ σωτηρία κόσμου, ὁ ὑπὲρ φύσιν τόκος σου ἄχραντε ἀγνή, ὃν ὕμνων κόσμος ἅπας προεορτάζει παιδῶς.

Ῥοδὴ ε'. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Οπρὸ γενέσεως εἰδήεις, τὸ καθαρὸν καὶ ἅγιον τῆς ψυχῆς σου, καὶ πρὸ τοῦ πλασθῆναι ἐν τῇ μήτρᾳ σε ἁγιάσας ἅγιε Μόδεστε, ὡς προφῆτην ἄλλον σοφῶς, Ἱερεμίαν σὲ ἄγρυπνον ποιμένα, καὶ φύλακα τῆς Σιών ὄντως προβάλλεται.

Τὸ προαιώνιον σε φῶς, ἐφ' ὕψηλὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης, Μόδεστε λυχνίαν ἀνεβίβασε, μέγα φῶς τοῦ κόσμου τυγχάνοντα, ὥπως ἴδωσι διὰ σοῦ φῶς ἐπιγνώσεως· οἱ ἀπεγνωσμένοι, καὶ φέγγος ἐπιστροφῆς ἐκ τῶν εἰδώλων σοφέ.

Νόμοις Χριστοῦ ἀκολουθῶν, τὸ ἀσθενοῦν συμπαθῶς ἐπισκέψω, καὶ πεπλανημένον ἐπανήγαγες, τὸ νοσοῦν μάκαρ Μόδεστε, καὶ τὸ καταρραγὲν αὐθις ἀνήγειρας, καὶ ἐπανορθώσω ὡς γνήσιος καὶ καλὸς οὗ μισθωτὸς ὢν ποιμὴν.

Θεοτοκίον.

Εν Θεῷ πνεύματι προδηλῶν, τὴν ἐξ ἡμῶν ἀπαθῶς σου πρόσληψιν, Ἡσαΐας ἀνεβόα Κύριε γρηγορῶν τῷ νόμῳ τῆς χάριτος, τὸν ἐκ γένους μὲν Ἀβραάμ, ἐκ τῆς Ἰούδα δὲ φυλῆς κατὰ σάρκα παρθένος ἄνευ σποράς ἔρχεται τίκτουςα.

Ῥοδὴ ς'. τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, κατακλύσας θολερὰ, τῆς ἀσεβείας ὕδατα, ὡς ποταμὸς ὠράθης, τὰ εὐσεβῆ, ἀρδεύων σωτήματα τῶν πιστῶν Ἱεράρχα μάρτυς Μόδεστε.

Ισχύει τοῦ πνεύματος τὴν ψυχὴν περιφραχθεῖς, τῆς πονήρίας πνεύματα ὑπομονῇ κατέβαλες αἰκισμῶν, καὶ νίκης διάδημα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω Ἱερόαθλε.

Οβίος σου τίμιος, ἡ ζωὴ, θεοτερπής, καὶ ἱερὸς ὁ θάνατος, δεδοξασμένος ἐναντι τοῦ Θεοῦ, τρισόλβιε Μόδεστε, ἱερέων ἀκρότης καὶ τὸ καύχημα. Θεοτοκίον

Ηρίζα ἐβλάστησεν, Ἰεσοαὶ καὶ ἐξ αὐτῆς, ὁ προσελθὼν Θεὸς ἡμῶν, ἐλπίς ἐθνῶν ἀνάπαυσις καὶ τιμὴ, ὡς πάλαι προέφησεν Ἡσαΐας, ἐνθέως φωτιζόμενος.

Κοντάκιον ἡχος γ'. Ἡ Παρθένης σήμερον.

Ιακώβου μάκαρε, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, ἀρετῶν διάδοχον ὡς καὶ τοῦ θρόνου καὶ τέλους, στέφομεν τὴν θείαν κάραν σου ὡς εἰδότες, κράζοντες μὴ ὑπερίδῃς τοὺς σοὺς

οικέτας, τοὺς τὴν μνήμην σου τελούντας Ἱερέων καὶ μαρτύρων Μόδεστε καύχημα.

Ὁ οἶκος.

Τῶν ἱερέων τὸ ἐκλαμπρον κλέος, καὶ τῶν μαρτύρων τὴν πάντερπνον δόξαν, δεῦτε πάντες ἐν ὕμνοις τῶν ἁσμάτων πιστοὶ Μόδεστον εὐφημήσωμεν τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐκνικήσας Βελίαρ ἐν ἄθλοις σεπτοῖς, ὁμβρίζει ἡμῖν ἀντὶ αἱμάτων ἱερῶν ἱαμάτων ἀκένωτα ρεύματα, τοῖς τελούσι τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν ὑπέρλαμπρον, καὶ βοῶσι πρὸς αὐτὸν μετὰ δεούσης προθυμίας καὶ πίστεως, χαίροις τῶν ἱερέων καὶ μαρτύρων Μόδεστε καύχημα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΗ'. μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Μοδέστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Φέρε Μόδεστε παμμάκαρ καὶ σὸν ἰάφον.

Ἡ τὸν ἰάφον φέρουσα γῆ τοῦ Κυρίου.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΟΔΕΣΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Οὗτος ὁ τοῦ Θεοῦ θαυμάσιος ἄνθρωπος, ἐγεννήθη, καὶ ἐμαρτύρησεν εἰς τὸν καιρὸν τῶν ἀπίστων εἰδωλολατρῶν, νέος δὲ τὴν ἡλικίαν ὢντας ἦτο βοσκὸς βοδίων κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν, ἀπολιπὼν τὸν βίον ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων ὁ θεὸς λέγω Πλάτων, ἐσυναθροίσθη ὅλον τὸ πλῆθος εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κλείσαντες τὰς πύλας τοῦ Θεοῦ καὶ σφραγίσαντες ἐπιμελῶς ἐπερίμεναν ἔξωθεν, ποῖον Ἀρχιερέα καὶ ποιμένα θέλει τοὺς ἐξαποστείλῃ ὁ Θεός· διότι τοιαύτην καλὴν συνήθειαν εἶχον, ὁπόταν ἤθελαν νὰ χειροτονήσουν Ἀρχιερέα τοὺς. Ὅποιος ἤθελεν ἐμπορέσει νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ ναοῦ διὰ προσευχῆς ἐκεῖνον εὐθὺς ὡς ἔξιον ἐχειροτονοῦσαν· τότε λοιπὸν, ὡς ἀπὸ θείας χάριτος ὁδηγηθεὶς ὁ ἱερεὺς Μόδεστος, ἔφθασεν εἰς τὰς πύλας τοῦ ναοῦ, καὶ εὐθὺς διὰ προσευχῆς ἡ θύραις ἀνοίχθησαν, καὶ ὁ θεὸς Μόδεστος Ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ ἀποκατεστάθη, διὰ τὴν ἀπλότητα, καὶ ἀγάπην, ὅπου εἶχεν εἰς τὸν Θεόν, καὶ καθε-

ρότητα, ἐδέετο δὲ τοῦ Θεοῦ καθεκάστην νὰ τοῦ δοθῇ καμία χάρις εἰς ὠφέλειαν. Ὁ Θεὸς λοιπὸν, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτῶν, ἐχάρισε καὶ εἰς τὸν δοῦλόν του πλουσιωτάτην δύναμιν εἰς τὸ νὰ ἱατρεύῃ τὰ ζῶα, καὶ ἀκούσατε ἐξ ἀρχῆς τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων του. Ἀνὴρ τις οἰκοδόμος τὴν τέχνην, ἐν καιρῷ θέρους, ζεύξας τὰ βόδια του, καὶ βάνωντας φορτίον εἰς τὸ ἄμάξι, ἐπήγεγεν εἰς τὸ ἁλώνι του· ὁ δὲ φθονερὸς διάβολος θέλοντας νὰ βάλλῃ εἰς κόπον τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ Μόδεστον, ταραξας τὰ βόδια εἰς τὴν στράταν, τὰ ἔρριπεν εἰς τὴν γῆν ὡς ἂν νεκρά, καὶ ἀκίνητα· ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν κλαίωντας ἐφώνησεν· ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Μοδέστου βοήθησον τοὺς βόας μου, ὁ δὲ ἅγιος Μόδεστος γνοὺς τῷ πνεύματι τὴν βλάβην τοῦ Σατανᾶ ἔφθασε δρομαῖος καὶ διὰ προσευχῆς ἐσώκωσε τὰ βόδια καὶ ἀνεχώρησε, πηγαίνωντας δὲ ὀλίγον παρεμπρὸς ἔπεσον καὶ δεύτερον· ὁ δὲ ἅγιος γνοὺς τῷ πνεύματι, καὶ τότε ἐγύρισεν ὀβλίγωρα ὀπίσω καὶ πάλιν ἐσώκωσε τὰ βόδια, καὶ ἔδωσε τὴν ζώονην· ὅπου ἐφοροῦσεν εἰς τὸν ζυγὸν καὶ λέγοντας τοῦ ἀνθρώπου, ἀπελθε ἀδελφε, καὶ πλέον μὴ φοβάσαι, δὲν ὑπόφερε τοῦτο ὁ πονηρὸς ἀλλὰ τὸν δεσμὸν τοῦ ζυγοῦ λογιάζωντας δεσμὸν καὶ ἐμπόδιον τῆς πονηρᾶς ἐνεργείας του· ἐφώνησε κατὰ τοῦ ἁγίου λέγοντας, ἀδικεῖς με Μόδεστε, διότι ἐδικός μου εἶναι ἐτοῦτός ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅλος ὁ κόπος του, ἐπειδὴ καὶ ὅσα μοι ἀρέσουν ἔκαμε καὶ τώρα ὅπου ἤλθες ἐσὺ εἰς βοήθειάν του ἔκαταφρονέθηκα ἐγὼ· διότι εἰς ἐσὲ πιστεύσας, ἐμὲ ἀπαρνήθη, καὶ ἐφάνη ἀχάριστος εἰς ὅσα τὸν ἐσυμβοήθησα πολλὰς φορὰς ὅπου μοι ἐπεκαλέσθη· ὁ δὲ ἅγιος Μόδεστος τὸν ἐπετίμησε λέγοντας, φεύγε διάβολε ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὁ ἰδικός σου τόπος, καὶ τὸ κατοικητήριόν σου, εἶναι τὸ ἐξώτερον σκότος καὶ εὐθέως διὰ μέσου τῆς ἐπιτιμήσεως τοῦ δικαίου, ἐγίνειν ἄφαντος ὁ διάβολος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· με τόσα δὲ σημεῖα καὶ θαύματα ἐδόξασεν ὁ Θεὸς τὸν ἅγιον, ὥστε ὅπου τὸν ἔκαμε θαυμαστὸν καὶ ποθεινὸν εἰς ὅλους ὅπου ἐκατοικοῦσαν τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ περνώντας λοιπὸν μίαν φορὰν διὰ μέσου τῆς πόλεως ὁ ἅγιος, ἤρπεν εἰς ἓνα μέρος ἄνθρωπον τινὰ πτωχόν, τοῦ ὁποῖου τοῦ ἐψόφισεν ἓνα μοσχάρι καλὸν, ὅπου εἶχεν, ἐλυπεῖτο οὖν ἀπαρηγόρητα

καὶ ἔκλαιε τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ ἅγιος εὐσπλαχνίσθη, καὶ διὰ προσευχῆς τοῦ ἀνέστησε τὸ μοσχάρι, ἔδραμε δὲ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του, καὶ μερικοὶ ἔλεγον, ἐκεῖνο, ὅπου ἦτο καὶ ἡ ἀλήθεια, πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας εἶναι ἅγιος, ἄλλοι ἔλεγον ὅχι, ἀμὴ μάγος εἶναι, καὶ διὰ μέσου τῆς μαγείας του τὰ κάμνει αὐτὰ, ἢ ἴσως εἶναι μαθητὴς τινὸς ἐπιτηδείου ἱατροῦ, ἀμὴ πῶς νὰ τοῦ ἐδόθη τὸ χάρισμα τοῦτο ἀπὸ τὸν Θεὸν δὲν ἠθέλαμεν τὸ πιστεύειν ποτὲ, καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγον οἱ ἀπλούστεροι καὶ ἀσυλλόγιστοι· οἱ δὲ φρονιμώτεροι ἔλεγον, πῶς ἀνίσως καὶ οὕτως δὲν ἦτον εὐσεβής, δὲν ἤθελεν ἀνοίξῃ ὁ Θεὸς τὴν ἐκκλησίαν διὰ μέσον του εἰς τοὺς ὁποῖους πάλιν ἀντέλεγον οἱ ἐναντιούμενοι· ὅτι ἀνίσως καὶ καθὼς λέγετε εἶναι ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος, ὅς ἔλθῃ μαζί μας ἐκεῖ ὅπου κατοικῇ ὁ μεγαλῶτατος δράκων, καὶ ἂν τὸν φονεύσῃ διὰ προσευχῆς, θέλομεν πιστεύειν πῶς ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔλαβε τὴν χάριν νὰ κάμῃ τοιαῦτα θαυμάσια, ὁ δὲ ἅγιος ἀκούσας τοῦ λαοῦ τὴν φιλονικίαν, εὐθὺς ἐπῆγεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τόσον τὸν ἐδόξασεν ὁ Θεός, ὥστε ὅπου ὅλος ὁ τόπος ἐσείετο καὶ ἔτρεμε διὰ μέσον τῆς προσευχῆς· ὅλον τὸ πλῆθος ἐστὸς καὶ βλέποντας, αὐτὸς ἐσήκωσε τὴν ράβδον του, καὶ εὐθὺς ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, καὶ ἐτρόμαξαν οἱ παρόντες, καὶ εὐθὺς ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅλοι τοὺς μέγαν ἀνεκήρυξαν τὸν αὐτοῦ δοῦλον Μόδεστον· αὕτη ἡ φήμη ἐφθασε καὶ ἕως εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος καὶ μ' ὅλον ὅπου ἦτον ἀσεβής, καὶ ἐσπούδαζε κατὰ πολλὰ νὰ κακοποιῇ τοὺς Χριστιανούς, τότε ὅχι μόνον δὲν ἐθυμώθη, ἀλλὰ καὶ ἐξεπλήττετο, καὶ ἐθαύμαζε τὸν ἅγιον· «οἶδε γὰρ καὶ πολέμιος θαυμάζειν ἀνδρὸς ἀρετὴν»· τὸ ὁποῖον ἔπαθε καὶ ὁ βασιλεὺς τότε, ἀγκαλὰ καὶ ὕστερον ἀπὸ παρακίνησιν τοῦ Σατανᾶ ἐμελλε νὰ τὸν τιμωρήσῃ, διὰ νὰ τὸν ἀποδείξῃ μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσαντες ὁ λαὸς, πῶς ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκακοποίησε τὸν δίκαιον, ἀνευφήμουν μετὰ παρρησίας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Ὑψίστον Θεόν. Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ ἕτερον θαῦμα, ἡ γυνὴ χήρα, ἔχουσα πέντε ζεύγη βόας, τοὺς ἤλθε κακὴ καὶ μεγάλη ἀσθένεια, ἡ γυναῖκα δὲ οὖσα χήρα, καὶ τὸ χειρότερον πτωχή, καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλην διατήρησιν, ἐ-

λυπεῖτο καὶ ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα, ἔτρεχε λοιπὸν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἐδέετο ὅλους τοὺς ἁγίους, νὰ τὴν βοηθήσουν εἰς τὴν συμφορὰν τῆς. καὶ μὴ εὐρίσκουσα βοήθειαν, ἔδραμεν εἰς τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους Κοσμάν καὶ Δαμιανὸν λέγουσα· ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἐλεήσατέ μοι τὴν ἁμαρτωλήν, διότι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου κινδυνεύουν οἱ βόες μου νὰ χαθῶν, τῆς ἐφάνη λοιπὸν εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὁ ἅγιος Κοσμάς καὶ τῆς εἶπε· ὦ γύναι, εἰς ἡμᾶς δὲν ἐδόθη αὐτὸ νὰ ἰατρεύωμεν τὰ ζῶα, διότι αὕτη ἡ χάρις ἐδωρήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ, Μόδεστον τῷ Μεγάλῳ Ἀρχιερεῖ τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἂν ὑπάγῃς εἰς αὐτὸν θέλει ἰατρεύσῃ τοὺς βόας σου· ἐκεῖνη δὲ ἐξυπνήσασα, εὐθὺς ἔτρεχεν ἀναζητοῦσα τὸν Μέγαν Μόδεστον, καὶ μὴ εὐρίσκουσα αὐτὸν, διότι ἐκατοίκει μακρὰν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐδέετο μὲ θερμότητα πίστεως νὰ τῆς φανερωθῇ ὁ Ἰατρός· ἐφάνη τῆς λοιπὸν ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν εἰς τὸ ὄραμά τῆς ὁ μέγας Μόδεστος καὶ τῆς λέγει, ὦ γύναι, θρηνεῖς τόσον πολλὰ; ἐγὼ εἶμαι ὁ Μόδεστος ὅπου ζητεῖς καὶ ἀκούσας τὴν προσευχὴν σου, ἦλθα διὰ νὰ σοὶ ἰατρεύσω τοὺς βόας σου, ἀλλ' ἀκούσόν μου καὶ εὐθὺς ἅμα σηκωθῆς κόψε ἁπλῶν μέρος ἀπὸ τὰ σιδηρὰ ἐργαλεῖα ὅπου ἔχεις, καὶ λαβοῦσα τὰ κομμάτια, πήγαινε εἰς ἁπλῶν τόπον, ὅπου λέγεται λαγηνᾶς καὶ ἐκεῖ εἶναι καὶ τὸς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ ἔμπροσθεν τῆς κόγχης, τοῦ ὁπαίου ναοῦ, κατοικεῖ ἁπλῶς ἄνθρωπος Εὐστάθιος λεγόμενος, ὁ ὁποῖος εἶναι τεχνίτης ἐπιτηδείος θέλει σοὶ κάμει σταυρὸν, τὸν ὁποῖον λαβοῦσα φέρε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ κράξασα ἐπὶ τὰ ἱερεῖς, καὶ ὅς κάμουν ἀγρυπνίαν εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ τὴν ἡμέραν ὅς λειτουργήσουν ὁμοῦ, καὶ ὕστερον ὅς ἀνάψουν κηρία, καὶ λαβόντες τὸν σταυρὸν οἱ ἱερεῖς, ὅς τὸν ἀλείψουν μὲ λάδι, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ λάδι, ὅς ραντίσουν τοὺς βόας, καὶ εὐθὺς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐμῆς ἐπικλήσεως θέλει φύγῃ ἀπ' αὐτὰ ἡ ἀσθένεια. Ταῦτα ἡ γυνὴ διδάχθεῖσα ἀπὸ τὸν ἅγιον ἔκαμε καθὼς τὴν ἐδίδαξε. καὶ ἰατρεύθησαν οἱ βόες τῆς, καὶ εὐχαρίστησαν ἀνεμποδίστως, καὶ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ὅπου ἔδωκε τοιαύτην ἐξουσίαν εἰς τὸν δοῦλόν του Μόδεστον· ἔπαυσε δὲ καὶ ἠφανίσθη καθε βλάβη τῶν Ἑλλήνων καὶ μάγων καὶ ἡδυνάντο νὰ βλάβουν τὰ σπῆτια τῶν πιστῶν, ὅπου ἐπρόστρεχον

εἰς τὴν δύναμιν ἐκείνου τοῦ θαυμαστοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ καὶ τῶρα ὅποιος μετὰ πίστεως ἐορτάσῃ τοῦτου τοῦ ἁγίου τὴν μνήμην, καὶ κατασκευάσῃ σταυρὸν κατὰ τὸν προειρημένον τρόπον καὶ κάμνῃ κάθε χρόνον τὰ προγεγραμμένα, θέλει φυλαχθῇ ὁ οἶκός του καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἀβλαβῇ, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ πᾶσαν διαβολικὴν ἐνέργειαν καὶ ἀνθρωπίνην βλάβην. Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ ὅπου ὁ μέγας οὗτος ἱεράρχης Μόδεστος ἔκαμε τὰ τοιαῦτα παράδοξα ἐν Ἱεροσολύμοις, διατρέχουσα ἡ φήμη τοῦ πανταχοῦ, ἔφθασε πάλιν καὶ ἕως εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ δὲ ματαιόφρων βασιλεὺς ἀκούσας εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας, ἕως πότε νὰ ὑποφέρωμεν τὰς μαγείας τοῦτου τοῦ ἀνθρώπου, ἀπελθόντες λοιπὸν ζητήσατε καὶ εὐρόντες φέρετέ τον εἰς ἐμὲ, καὶ ἐγὼ μὲ πολλῶν λογίων βασάνους θέλω ἐλέγξῃ τὰς μαγείας του· οἱ στρατιῶται λοιπὸν ἀπελθόντες ἤρξαν τὸν ἅγιον καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐπήγαγιναν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὸν δρόμον τὸν ὑπήντησεν ἓνας ἱερεὺς καὶ τοῦ εἶπε δεόμενος, ἐλέησόν με Πάτερ, ὅτι τὰ βόδια μου πάντοτε φοφοῦν, ὁ δὲ ἅγιος τοῦ εἶπε, βλέπεις με δεμένον πρὸς βασάνους ἀπερχόμενον, καὶ μοῦ ζητᾷς βοήθειαν; ὁ δὲ πάλιν ἐδέετο· σπλαγχνισθεὶς οὖν αὐτὸν εἶπέ του, ἀπελθε, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κάμῃ τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ κάλεσον αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ἁμαρτωλοῦ Μοδέστου, καὶ θέλει εἶσθαι εἰς βοήθειαν καὶ σύστασιν τῶν βοδίων σου, καὶ ἐγὼ μὲν πηγαίνω νὰ θανατωθῶ, καὶ ἐσὺ ἔαν τιμήσῃς τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς μου, θέλω εἶσθαι πάντοτε μαζὺ σου καὶ νὰ ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεὸν διὰ βοήθειάν σου· οἱ δὲ στρατιῶται βλέποντές τον πῶς ἔμπορεῖ εἰς τὴν συνομιλίαν τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἔδαιραν, λέγοντες, εἰς τὸν Βασιλέα ἐπροστάχθημεν νὰ σὲ ὑπάγωμεν, σπούδαζε λοιπὸν διὰ νὰ μὴ κινδυνεύσωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ λόγου σου, φθάσαντες δὲ εἰς τὸ Βασιλικὸν κριτήριον, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν ἅγιον ἀπὸ ποῦ σοῦ ἐδόθη ἡ χάρις; δὲν φθάνει ὅπου πιστεύεις τὸν ἐσταυρωμένον ὡς Θεὸν, ὁμοῦ μὲ τοὺς ὁμόφρονάς σου, ἀμὴ ἐπλάνησες καὶ ὅλην τὴν πόλιν καὶ σὲ πιστεύουν ὡς Θεόν· καὶ ὁ ἅγιος εἶπε κακομήχανε, καὶ δολιώτατε ἀνθρώπε, ἐμὲ κανεῖς δὲν μοι ἐπροσκύνησεν ὡς Θεόν, ἀλλὰ

τιμῶσιν ὡς δοῦλον Θεοῦ, καὶ προσκυνοῦσι τὸν ἐσταυρωμένον Θεόν, τὸν ὁποῖον δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ ἐσὺ· καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶπεν, καὶ ποῖος ἤξεύρει τὸν ἐσταυρωμένον Θεόν, πάρεξ ἐσὺ καὶ οἱ σύντροφοί σου οἱ μάγοι; καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς μουλάρια θηλυκὰ ἄγρια κατὰ πολλὰ καὶ τὰ ἄφησαν νὰ τρέχουν διὰ νὰ ἀφανισθῇ τὸ σῶμά του συρόμενον ἐπάνω εἰς τὸν πετρώδη ἐκείνον καὶ σκληρὸν τόπον, ὁ δὲ ἅγιος εὐθὺς ὅπου ἄπλωσε τὰ χερίά του εἰς τὰ μουλάρια, ἐκεῖνα μὲν ἔφυγαν αὐτὸς δὲ ἐφαίνετο λευμένος καὶ ἀβλαβῆς, ὁ δὲ ἀσύνετος Βασιλεὺς καὶ ταῦτα βλέποντας, δὲν ἐκαταλάμβανεν, ἀμὴ ἔλεγε πρὸς τὸν ἅγιον ἡ μαγείαις σου μέλλουν νὰ θανατώσουν καὶ τὰ μουλάρια· ὅθεν καὶ ἐκ δευτέρου δέσαντες χεῖρας καὶ πόδας, τὸν ἔδεσαν πάλιν εἰς τὰ μουλάρια, καὶ μὲ πολλὴν βίαν τὰ ἐδίωκαν· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς συρόμενος ἔλεγεν, «ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.» καὶ ποῖος δὲ βοσκὸς βλέποντας τὸν ἅγιον καὶ γνωρίσας ποῖος ἦτον, εἶπεν, ἐλέησόν με πάτερ, καὶ δόσμοι διὰ τῶν προσευχῶν σου νὰ ἀποκτήσω μουλάρια· ἐπιτιμήσας λοιπὸν ὁ ἅγιος ἐκεῖνα τὰ ἄγρια μουλάρια τὰ ἐσταμάτησεν εὐθὺς ἀπὸ τὸν δρόμον τους καὶ ἐπρόσταξε τὸν βοσκὸν καὶ ἦλθε σιμὰ ὁμοῦ μὲ τὴν ἀγέλην του, καὶ τὸν εὐχάρησεν ὁ ἅγιος λέγοντας, ὁ Θεὸς ὅπου εὐλόγησε τοῦ Ἀβραάμ τὰ ποίμνια τῶν βοδίων καὶ προβάτων, αὐτὸς νὰ σοῦ χαρίξῃ κάθε χρόνον δύο μουλάρια ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, καὶ ὁ μὲν βουκόλος τυχὼν τῆς αἰτήσεως, ἀνεχώρησεν εὐφραινόμενος, ὁ δὲ ἅγιος ἐπετίμησε τὰ μουλάρια καὶ ἐγύρισαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον ὅπου ἐδέθη, ὠργίσθη λοιπὸν ὁ ἀλογώτατος τῶν ζώων καὶ ἀγριώτατος βασιλεὺς πῶς δὲν ἐθανατώθη ὁ ἅγιος ἀμὴ ἔμεινεν ἀβλαβῆς καὶ ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς μαρτυρικούς ἐκείνους πόδας καρφία ξυμιτερὰ, καὶ κατόπιν τὸν ἐδίωκον στρατιῶται δέροντες ἕως εἰς τρία στάδια, ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν τιμωρίαν γενναίως ὑπέμεινεν ὁ μακάριος, ὁ δὲ τύραννος νικηθεὶς, ἐπρόσταξε καὶ ἄπλωσαν ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς τριβόλια σιδηρὰ καὶ ὀξέα καὶ εἶπε νὰ τρέξῃ ἐπάνω τους ὁ μάρτυς ἕως ἑνα στάδιον, ὁ δὲ Χριστὸς καὶ τότε ἐχάρισεν ὑπομονὴν εἰς τὸν δοῦλόν του καὶ δὲν ἐβλάβη τίποτε, οἱ ἀνήμεροι λοιπὸν τοῦ ἀνημέρου τυράννου ὑπηρέται,

ἔλεγον ἀνάμεσόν τους βλέπετε πῶς δὲν ἤμποροῦμεν νὰ τοῦ κάμωμεν τίποτες κακὸν, ἀμὴ ἔλατε καὶ ἄς τὸν λιθοβολίσωμεν, ἕως ὅπου νὰ σκεπάσωμεν μὲ ταῖς πέτραις τὴν ἄγνωστόν του κεφαλὴν· ταῦτα εἶπον καὶ παρευθὺς τὸν ἐλθόντα, ὁ δὲ ἅγιος ἔσπεκε πολλὴν ὥραν προσεύχόμενος. Ὁ ἥλιος λοιπὸν μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπῃ τὴν τοιαύτην παρανομίαν ἐσκοτίσθη· ὁ δὲ Θεὸς δοξάζοντας τὸν δοῦλόν του, ἐγύριζε τοὺς λίθους ὅπου τοὺς ἔρριπταν οἱ φονεῖς Ἰουδαῖοι εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ὁ δίκαιος πάλιν μὲ τὴν θείαν δύναμιν ἐφαίνετο ἀπαθὴς, οἱ δὲ θαυμάζοντες ἔλεγον, χωρὶς ἄλλο μάγος εἶναι, διότι μήπως δὲν ἐλιθοβόλησαν καὶ τὸν Στέφανον ἐκεῖνον οἱ προγόνοί μας; ἀμὴ εἰς ἐκεῖνον δὲν ἐσυνέβη τίποτες τοιοῦτον, διότι δὲν ἦτον μάγος, ὡς οὗτος ὁ κακοθάνατος· καὶ πάλιν ἀποροῦντες, ἐσυμβουλευθήσαν μὲ τὸν Βασιλέα καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς ἓνα χάλκωμα γεμάτον ἀπὸ μολύβι, ἔπειτα ἀναψαν ἀπὸ κάτω μεγάλην πυρκαϊάν, καὶ τὸν ἄφησαν μέσα ἐξ ἡμέρας, ὕστερον δὲ νομίσαντες οἱ ἀνόητοι πῶς χωρὶς ἄλλο ἀπέθανεν, ἔστειλαν μερικοὺς ἀπὸ λόγου των νὰ ἀφανίσουν καὶ τὰ κόκκαλά του διὰ νὰ μὴν τὰ εὔρουν οἱ χριστιανοὶ καὶ τὰ τιμήσουν, ἀλλ' ἐπλανέθησαν οἱ ἄφρονες διότι τὴν νύκτα ἤρπασαν οἱ χριστιανοὶ ζωντανὸν τὸν μάρτυρα καὶ τὸν εἶχαν μαζὺ τους· οἱ σταλθέντες λοιπὸν, ἰδόντες τὸν ζῶντα καὶ ἀβλαβή, ἐξεπλάγησαν καὶ πέρνωντές τον τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα, τὸν ὅποτον ἰδὼν ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος καὶ θυγριώδης, εὐθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἐτρύπησαν μίαν κολώναν καὶ ἐκεῖ μέσα ἔδεσαν σφικτὰ τὰ χέρια τοῦ ἁγίου ἔπειτα τοῦ ἔχυναν ἐπάνω εἰς τὸ γυμνόν του σῶμα μολύβι ἀναβραστὸν καὶ ἀναψαν καὶ τριγύρω του μεγάλην κἀμινον· ὁ δὲ μακάριος Μόδεστος, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἔμεινεν ἀβλαβής, ἔχοντας τὸν ὕψιστον Θεὸν καταφυγὴν του διὰ τοῦτο οὐδὲ κανένα κακὸν, οὔτε μάστιγ δὲν ἐγίγινεν εἰς τὸ κορμί του· διότι ἡ κἀμινὸς ἐσβέσθη, καὶ ἡ κολώναν ἐσυντρίφθη, ὁ δὲ μάρτυς ἐσήκωνε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εὐχαρίστα τὸν Θεόν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς πάλιν ἐλθόντες καὶ τὸν μάρτυρα ζῶντα καὶ προσεύχόμενον ἰδόντες τοῦ ἔλεγον θυσιάσον Μόδεστε τοῖς Θεοῖς διὰ νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τὰ βάσανα· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς, εἶπεν, ἐγὼ ἓνα Θεὸν προσκυνῶ καὶ σέβομαι· τότε πάλιν ἔβαλαν τοὺς πόδας του

εἰς τὸ ξύλον καὶ τοῦ ἔχυναν πάλιν μολύβι ἀναβραστὸν εἰς τὸ κορμί του, ἀλλὰ καὶ τότε ἀβλαβής ἐφαίνετο ὁ ἅγιος· οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι καὶ δαιμονιώδεις, φιλονεικούντες νὰ νικήσουν τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἁγίου, (ὃ τῆς ὁμότητος καὶ ἀπανθρωπίας!) ἄλειψαν τὴν κεφαλὴν του μὲ πίσσαν καὶ λάδι, ἔπειτα τὴν ἀναψαν μὲ φωτίαν (οἱ ἄξιοι ὡς ἀληθῶς τοῦ αἰωνίου πυρὸς) καὶ ἔτοι τὸν ἄφησαν νὰ περιπατῇ διὰ μέσον τῆς πόλεως. Ἐθυμώθη δὲ ὅλη ἡ πόλις διὰ τοῦτο καὶ ἐναντίον τοῦ βασιλέως ἐβόησεν, ὁ δὲ βασιλεὺς μανθάνοντας ὅτι ἔγεινε σύγχυσις, ἐπρόσταξε καὶ τοῦ τὸν ἤφεραν πάλιν, καὶ ἠρώτησε τοὺς ἄρχοντας του, τί λέγετε ἐσεῖς διὰ τὸν Μόδεστον; βλέπετε πῶς καμμία βάσανος δὲν τὸν ἔβλαψε καὶ τώρα ἂν τὸν ἀφήσωμεν μέλλει νὰ πλανέσῃ ὅλους νὰ πιστεύσουν τὸν ἐσταυρωμένον, οἱ δὲ εἶπον, Βασιλεῦ μὴ προστάξης πλέον ἄλλο τίποτες πάρεξ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, καὶ φέροντες ἓνα σπαθὶ τοῦ τὸ ἔδειξεν ὁ Βασιλεὺς λέγοντας, Μόδεστε ἡ ὁμολόγησαι ταῖς μαγείαις σου ἢ τώρα προστάξω νὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν, ὁ δὲ μάρτυς εἶπε μὲ πολλὴν εὐφροσύνην, ἀληθῶς σήμερον μοῦ προξενεῖς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ τὰ αἰῶνια ἀγαθὰ ὅπου πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν. Ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν βλέποντας τὸ στερεὸν καὶ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἀπεφάσισεν ἔτσι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Μόδεστος δὲν πείθεται εἰς τὴν Βασιλείαν μας, οὐδὲ θυσιάζει τοῖς ἀθανάτοις Θεοῖς, προστάξω νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν ἔξω τῆς πόλεως· φέροντές τον λοιπὸν οἱ στρατιῶται εἰς τὸν διωρισμένον τόπον καὶ ζητήσας ὀλίγον καιρὸν, προσευχήθη λέγοντας ἔτσι· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ δημιουργὸς τοῦ φωτὸς καταξίωσόν με τῆς σῆς Βασιλείας, ὅτι σὲ Δέσποτα καὶ μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου· καὶ διὰ σὲ θανάτου καὶ βασάνων κατεφρόνησα· μὴ οὖν ἀνάξιον κρίνης με τῶν σῶν ἀγαθῶν φιλάνθρωπε, καὶ δέομαί σου ὅστις μὲ ἐπικαλεσθῇ καὶ μὲ ἐορτάξῃ, καὶ ὅποιος ἀναγνώσῃ τὸ μάρτύριόν μου, βοήθησον αὐτῷ πάντοτε, καὶ χάρισαί του πλούσιον τὰ ἐλέη σου· καὶ ἀποδίωξον ἀπὸ τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ ὅλα του τὰ ζῶα πᾶσαν βλάβην καὶ ἀσθένειαν, καὶ πλήθυνον τὰ ζῆα του ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ πάντων τῶν σῶν δούλων, ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν. Ταῦτα εἰπὼν καὶ

εὐξάμενος, ἀπαεφαλίσθη τῇ ΙΗ'. τοῦ Δεκεμβρίου Μηνὸς, ἡμέρα Παρασκευῇ, διότι ἔτσι ἐπαρεκάλεσεν· ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ ἡμέρᾳ ἔγεινε καὶ ἡ κοσμοσωτήριος σταύρωσις. Ὅσοι λοιπὸν ἐκ πίστεως καὶ πόθου ἐορτάζουσι τὸν ἅγιον τοὺς βοηθεῖ καὶ τὸν οἶκον καὶ τὰ ζῶα των εὐλογεῖ καὶ πληθύνει καὶ τοὺς ἐλευθερώνει ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ Κράτος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΟΔΕΣΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΤΑΙΣ ΑΥΤΟΥ ΠΡΕΣΒΕΙΑΙΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΛΕΗΣΟΝ
ΚΑΙ ΣΩΣΟΝ ΗΜΑΣ ΑΜΗΝ.

Ῥοὴ ζ'. Ἀφ' ὧν Οὐῶμα.

Συχναῖς νιφάσι, καὶ ἐπομβρίαις τῶν λόγων σου, ἀρδευομένη οἷα λιπαρὰ, καὶ εὐγεως γῇ δέδεικται πολὺφορος, ἡ ἐκκλησία Χριστοῦ καρποφοροῦσα, ἀρετῶν καρποφύων παγκαρπίαν.

Οὐκέτι στέγην, τὴν ἄμετρον παρρησίαν σου καὶ τὸν ζῆλον ὃν ἔσχες σοφῇ, οἷα μιμητῆς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τῶν δαιμόνων θήραμα ὃ κακεργάτης, καταγράφει τὴν ψῆφον σοῦ θανάτου.

Αρπαγες λύκοι, καθάπερ μάρτυς οἱ δῆμοι, ὡς ἀρνίον ἀρπάσαντες, σπουδῇ εἰς τὸν τῆς καταδίκης τόπον ἔσυρον, καὶ τοῖς λίθοις λιθάζοντες ἀσπλάγχχνως, τὸν καλὸν σε κατέσφαξαν ποιμένι.

Θεοτοκίον.

Τὸ ξένον θαῦμα, τὸ ἐν προφήταις θρυλλούμενον, καὶ διακαίσις πάλαι ἐμφανῶς Παρθένος ἀγνή τεξαμένη πάρεστιν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων, λυτρωτὰ ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ῥοὴ η'. Ἐκ ὧν Οὐῶμα.

Αδιάσειστος πύργος, στύλος ἀκλόνητος, ἀπερίτρεπτον τεῖχος, βάσις τῆς πίστεως, λύρα μελουργὸς, εὐσεβείας ὑπέρμαχος, πλάνης καθαιρέτης, Μόδεστε ἀνεδείχθης.

Ωσπερ ἥλιος πάτερ σαφῶς ἀνέτειλες, τὴν Σιών καταυγάζων φωτὶ τῶν ἔργων σου, ὅθεν υἱὸν τῆς ἡμέρας ἐπέγνωνμεν, καὶ Σιών τῆς ἄνω Μόδεστε κληρονόμον.

Κυβερνήσει τῆς θείας χάριτος πάνσοφε, τῶν βασάνων παρήλθεις τὸ μέγα πέλαγος, καὶ τοὺς γαληνιαίους ἔφθασας ἀγαλλόμενος ἐνδοξε λιμένας τῆς ἄνω βασιλείας

Θεοτοκίον.

Προφητῶν θεηγόρων ρήσεις πεπλήρωνται, ἡ Παρθένος ἐγγίξει τεκεῖν τὸν Κύριον, ἅπανσα ἡ γῆ εὐφραινέσθω χορεύουσα, καὶ ἀγαλλιᾶσθω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοὴ θ'. Μὴ ἐποδύρου μου μητέρα.

Πατριαρχῶν δμήγυρις, προφητῶν ἡ πανήγυρις, Ἱεραρχῶν καὶ Ἀποστόλων δῆμοι καὶ χοροὶ, ἀθλητῶν ἀγέλαι, μαρτύρων φάλαγγες Ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων συστήματα, τὴν σὴν ἀνιοῦσαν προέπεμπον Ἱερομάρτυς τὴν ψυχὴν.

Ωραϊσμένη ὡς νύμφη, καὶ περιβεβλημένη, πεποιικιλμένη ἀρετῶν, χρυσοῖς ἐν κροσσωτοῖς, ὡς παιδρὰν παστάδα τὸ θεῖον σκῆνός σου, ἡ ψυχὴ λυποῦσα πρὸς τὰς φωτοειδεῖς οὐρανίους παστάδας ἀνῆλθε Μόδεστε.

Ητυραννὶς τοῦ θανάτου, ἐξησθένησεν ὄντως ζῶσι καὶ γὰρ ἐν τῷ Θεῷ δικαίων αἱ ψυχαί, τοῦ δὲ λόγου πίστις σὺ εἰ Μόδεστε· καὶ νεκρὸς γὰρ θαυμάτων προχέεις ποταμούς τοῖς ἐν πίστι τῷ θεῷ φοιτῶσιν οἴκῳ σου.

Θεοτοκίον.

Συγχαίρει πᾶσα ἡ κτίσις, τῷ σὺ τόκῳ παρθένε, τὴν γὰρ Ἐδὲμ ἡ Βηθλεὲμ ἠνέωξεν ἡμῖν, καὶ ἰδοὺ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἅπαντες, ἀπολαύοντες, βοῶμεν ἑκτενῶς, τὰς ἡμῶν ἰκεσίας Δέσποινα πλήρωσον.

Ἐξαποδτειλάριον, ὥς ἀναλλοίωτον.

Εν Ἱεράρχαις αὐγάξεις, ὡς ἥλιος ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν τοῖς μάρτυσι λάμπεις, ὡσπερ ἐν ἄστροις σελήνη, διὸ τὴν σὴν εὐφημοῦμεν, κοίμησιν Μόδεστε πάτερ Σιών ἀγίας τὸ κλέος.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καὶ δωδεκάτοιχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα πῶς γαλουχεῖς τὸν δεσπότην;

Εἰς τοὺς αἰῶνας ἰστώμεν στίχ. δ'. ἡχος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Ιάσεων νάματα ὁ σὸς, ναὸς τοῖς προστρέχουσιν, ἀναπηγά-
ζει ἐκάστοτε Μόδεστε ἐνδοξε, καὶ ἐκ πλάνης πάθη καὶ
βυθίζει φάλαγγας· δαιμόνων συναργεία τοῦ πνεύματος,
Χριστὸν, ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μόδεστε πανεύφημε πιστοὺς, ἡ σὴ μνήμη σήμερον,
προσεκαλέσατο ἅπαντας, πανηγυρίσαι σου, ἀρετὰς τὰς
θείας, μαρτυρίου σκάματα, θαυμάτων τὴν πληθύν, ἣν
ἀπήργασας Θεοῦ τῇ χάριτι, ἱερόαθλε τρισόβλιε, ὃν δισώπει
ὕπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Απαύγασμα ὠφθης ἀληθῶς, Ἱεράρχα Μόδεστε, τοῖς Ἱ-
εράρχαις καὶ μάρτυσι, καὶ γὰρ ἀήττητος, ἐν ἀγῶσιν,
ὠφθης, ἀρραγῆς ἀκλόνητος, ὑπέρμαχος θεόφρων καὶ
πρόβολος, πάντων ἐνώπιον, δογματίζων ἀκριβέστατα, τῆς
Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον.

Εβραίων ὁμότητι τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέθηκας, Ἱερο-
μάρτυς πολυάθλε, καὶ θεία χάριτι, τούτους ἐκνικήσας
πρὸς Χριστὸν ἀνέδραμες, ἀθλήσας δι' αὐτὸν καρτερώ-
τατα, ὃν νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰ-
ρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἡχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς ἀριστείας σου σοφέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει
τῶν ἀγώνων σου τὰ πλήθη; πολλὰ γὰρ καὶ ὑπὲρ φύ-
σιν ὥσπερ ἄσαρκος ὑπήνεγκας, πλείονα δὲ τὰ βραβεῖα
ἀσυγκρίτως ἐκομίσω ἐκ τῆς παντοκρατορικῆς τοῦ σωτῆρος
Χριστοῦ δεξιᾶς, Ἱερομάρτυς πανσεβάσμιε Μόδεστε, οὐ μόνον
γὰρ τῶν ζωηρῶν παθημάτων αὐτοῦ κοινωνὸς ἡξιώθης γε-
νέσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀφθάρτου δόξης, ὡς ἱερεὺς καὶ μάρτυς
ἀξιοθαύμαστος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, ἡ τῆς
ἐορτῆς οἶον βούλει.
Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις· δίδεται καὶ ἅγιον ἔ-
λαιον ἐκ τῆς κανδύλας αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λειτουργίαν· ᾠδὴ γ'. καὶ γ'.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.

Προκείμενον, ἡχος βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ,
Στίχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον Β'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ· καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρ-
τύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκα-
νοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι. Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς
καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμ-
πλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογή-
σαντι ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλή τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ
νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν
καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νόει ἃ λέγω· δόξη γάρ σοι ὁ Κύ-
ριος σύγχεσιν ἐν πάσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηγε-
μένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγελίον
μου· ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ
λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ
τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χρι-
στῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου.

Ἀλληλουῖα, ἡχος δ'.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ
εἰς Καπερναοὺμ· καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος ἐπηρώτα
αὐτοὺς· Τί ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἑαυτοὺς διελογίζεσθε; Οἱ
δὲ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ τίς
μεῖζων. Καὶ καθίσας, ἐφώνησε τοὺς δώδεκα, καὶ λέγει αὐ-
τοῖς· Εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔστω πάντων ἔσχατος καὶ
πάντων διάκονος. Καὶ λαβὼν παιδίον, ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέ-
σῳ αὐτῶν, καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ, εἶπεν αὐτοῖς· Ὃς ἐὰν
ἐν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ
δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέδῃται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τὸν
ἀποστείλαντά με. Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῷ ὁ Ἰωάννης, λέγων·

Διδάσκαλε, εἶδαμέν τινα ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια, ὃς οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν, καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτόν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴ κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς γάρ ἐστιν, ὃς ποιήσει δύναμιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, καὶ δυνήσεται ταχὺ κακολογῆσαί με· ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν. Ὅς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὅτι Χριστοῦ ἐστε, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΟΔΕΣΤΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΚΤΗΝΗ

Ο τοῦ φωτὸς δημιουργὸς Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καταξίωσον ἡμᾶς τῆς βασιλείας σου, ὅτι δέσποτα καὶ μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ διὰ τὸ ὄνομά σου θανάτου καὶ βασάνων ἠλόγησα· μὴ οὖν ἀνάξιον κρίνης με φιλόανθρωπε τῶν σῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' ἐπάκουσόν μου τοῦ δούλου σου, καὶ πρόσδεξαί μου ταύτην τὴν προσευχήν, καὶ ὅστις τὸ ἐμὸν ἐπικαλέσεται ὄνομα, καὶ τὴν μνήμην ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἐκτελέσῃ, βοηθὸς αὐτῷ γενοῦ Κύριε, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτόν, ἀλλ' ἐμπλήσῃς αὐτόν παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ δώρησαι αὐτῷ πλούσια τὰ ἐλέη σου· καὶ ὅστις ἀναγνώσῃ τὸ τῆς ἀθλήσεώς μου μαρτύριον, εὐλόγησον αὐτόν Κύριε, καὶ πᾶσαν τὴν περικοσίαν αὐτοῦ. Ἀπέλασον δὲ ἀποδίωξον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μοδέστου ἀπὸ πάντων αὐτοῦ τῶν κτηνῶν παντοίαν βλάβην καὶ νόσον. Καὶ Δέσποτα ἐπίδε ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου ἐπὶ τὴν προσευχήν καὶ εὐλόγησον, καὶ πλήθυνον τὰ κτήνη αὐτοῦ, ὥς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια, Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ πάντων τῶν σὲ θεοραπόντων, ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΑΜΑΝΤΟΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΚΤΗΝΗ

Ιδοὺ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἐλάχιστος Μάμας ὑπάρχων ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡμελγον τὰς ἐλάφους καὶ τυροὺς ποιῶν διένεμον

τοῖς πένησι, καὶ διέτριβον ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ σπηλαίοις μέχρι τοῦ μαρτυρίου μου, ἐκεῖ οὖν ἐμοῦ διατρίβοντος προσήλθον Ἰωάννης καὶ Φιλόθεος παρακαλοῦντες καὶ λέγοντες, φθόνος τοῦ διαβόλου ἐπέπεσεν εἰς τὰ ποίμνια καὶ βουκόλια καὶ τελευτῶσι κακῶς καὶ δεόμεθά σου ἅγιε τοῦ Θεοῦ πρόσευξαι ὑπὲρ αὐτῶν, ἵνα ἰαθῶσιν ἀπὸ παντὸς κακοῦ εἰς μνημόσυνον τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου εἰς δόξαν Θεοῦ, ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτοῖς, ἀδελφοί μου πνευματικοί, ἐγὼ ἁμαρτωλὸς εἰμι, καὶ ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, αὐτοὶ δὲ ἐπέμενον παρακαλοῦντες με, καμφοθεὶς πρὸς τὰς δεήσεις αὐτῶν προσευξάμενος τῷ Κυρίῳ εἶπον. Ἐπικαλούμεθά σε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν κατελθόντα ἐκ τῶν πατρικῶν κόλπων καὶ σαρκωθέντα ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῇ θελήσει δὲ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπομείναντα, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξανάσταντα, καὶ ζωὴν τῷ γένει τῶν βροτῶν χαρισάμενον, ὑπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου Μάμαντος, καὶ ὅστις ἐστὶν ἐν ἀθυμίας καὶ θλίψει πολλῇ, καὶ ἐπικαλέσῃτε τὸ ὄνομά σου Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ μνησθείη τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μάμαντος μὴ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτοῦ, ἢ τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν αὐτοῦ διαβολικὴ συμφορὰ ἢ ἄλλη τις νόσος.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

Κύριε ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τῷ λόγῳ σου συστησάμενος πάντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ εὐτελοῦς δούλου σου, ἀλλ' ἐπάκουσόν μου φιλόανθρωπε Κύριε, καὶ ὅπου ἀναγνώσθῃ αὕτη μου ἢ προσευχή εἴτε εἰς ποίμνην. εἴτε εἰς βόας, καὶ ὅστις ἐπικαλέσεται σε καὶ μνησθῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μάμαντος μὴ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτοῦ νόσος ἢ ἕτερος πειρασμός.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

Κύριε καὶ Δέσποτα ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ πάσης κτίσεως καὶ πάσης πνοῆς ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ἐπικαλούμεθά σε ἵνα διὰ τὰ ἁπειρά σου ἐλέη παρίδῃς τὰ πλήθη τῶν ἁμαρ-

τιῶν ἡμῶν, καὶ μὴ ἐπέλθῃ τις νόσος ἐπὶ τὰ ποίμνια ἡμῶν, ὅτι διὰ τὴν ἄφατόν σου φιλανθρωπίαν ἤλθες καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, καὶ ἐρρύσω ἐκ τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου καὶ ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτοῦ· σὲ γὰρ φρίττουσι καὶ τρέμουνσι πᾶσαι αἱ ἐναντίαι δυνάμεις· σὲ ὕμνεῖ καὶ εὐλογεῖ πάντα τὰ ἐπουράνια τάγματα· σὲ καὶ ἡμεῖς ἐπικαλούμεθα τὸν μόνον εὐσπλαγχνον καὶ ἐλεήμονα Θεόν, κλίνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ πρόσδεξαι τὴν ἀναξίαν ταύτην δέησιν ἡμῶν, ὥς προσεδέξω Ἀβελ τὰ δῶρα· καὶ ἀποδίωξον ἀπὸ τῆς ποιμνῆς ταύτης πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν, καὶ εὐλόγησον αὐτὴν ὥς εὐλόγησας Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, Μωϋσῆν καὶ Ἀαρῶν καὶ Δαυὶδ, τῶν ἁγίων ποιμένων τὰ ποίμνια. Εὐδόκησον δὲ Κύριε ρυθῆναι τὴν ποιμνὴν ταύτην ἀπὸ παντὸς νοσήματος ὃ κλίνει οὐρανοῦς, καὶ καταβάς ἐπὶ τῆς γῆς Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· εὐλόγησον τῆς ποιμνῆς τοῦ δούλου σου (δαίνο) καὶ ἀποδίωξον ἀπ' αὐτῆς πάντα τὰ ἐνεργήματα τοῦ διαβόλου, ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἀληθινὸς καὶ παντεδύναμος κτίστης καὶ Θεὸς παντὸς τοῦ κόσμου, ὁ μὴ παραβλέπων ψυχὰς δεομένας, σοὶ προσπίπτομεν, καὶ σοὶ δεόμεθα, καὶ παρακαλοῦμεν φιλάνθρωπε Κύριε, εὐλόγησον τὴν ποιμνὴν ταύτην ὥς εὐλόγησας τοῦ δούλου σου Ἰακώβ καὶ ἐπλήθυνας αὐτοῦ τὰ ποίμνια, αὐτὸς πλήθυνον καὶ τὴν ποιμνὴν ταύτην ἐν χιλιάσι καὶ μυριάσι, καὶ ρῦσαι αὐτὴν ἀπὸ παντὸς κακοῦ καὶ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ διαβόλου καὶ αὐρας θανατηφόρου, φρούρησον αὐτὴν δι' ἁγγέλων ἁγίων σου, συντηρῶν καὶ φρουρῶν καὶ τὸν κεκτημένον δούλον σου ἀσκαυδάλιστον καὶ ἀνεπηρέαστον, ἀπολαμβάνων τὴν ὀφειλομένην εὐχαριστίαν ἐξ αὐτοῦ, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ μονογενοῦς σου υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἰ σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἁγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου πνεύματι, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τέλος τῶν εὐχῶν αὐτῶν.

ΕΥΧΑΙ

ΕΙΣ ΠΟΙΜΝΙΑ, ΕΡΙΦΙΑ, ΒΟΥΚΟΛΙΑ, ΜΕΛΙΣΣΙΑ,
ΧΩΡΑΦΙΑ, ΑΜΠΕΛΙΑ, ΚΑΙ ΚΗΠΟΥΣ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Επικαλούμεθά σε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν κατελθόντα ἐκ τῶν Πατρικῶν κόλπων, καὶ σαρκωθέντα ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, καθὼς ἠθέλησας, καὶ Σταυρόν, καὶ θάνατον ὑπομείναντα, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ δωρησάμενον

Επάκουσόν μου τοῦ δούλου σου τῇ ὥρᾳ ταύτῃ δεομένου σου. Ὅπως πρεσβεῖαις τῆς παναγίας Μητρός σου, καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος, οὐ μὴ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν ποιμνὴν ταύτην, μήτε ἐπὶ τούτων τῶν βοῶν διαβολικὴ τις συμφορὰ, ἢ ἄλλη τις νόσος. Ναὶ Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, καὶ τῷ λόγῳ σου συστησάμενος πάντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου, ἀλλ' ἐπάκουσόν μου φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ ἀποδίωξον ἀπὸ τὴν ποιμνὴν ταύτην, καὶ ἀγέλην τῶν βοῶν, πᾶν εἶδος ἀσθενείας, καὶ οὐ μὴ ἐπέλθῃ αὐτῇ οἰαδήποτε νόσος οὐδέποτε, οὔτε πειρασμός, ἀλλὰ μενέτω σῶα, καὶ ὑγιής.

Ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Παντοκράτωρ, ὁ ποιήσας τὸν ἥλιον εἰς φᾶυσιν τῆς ἡμέρας, πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας πιξάμενος εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτός, πρὸς βοήθειαν ἡμῶν. Ἐπάκουσόν μου Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸ ἀληθινὸν Ὄνομα, ὁ Ὁδηγὸς, καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ἐπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ ἀναξίου δούλου σου· καὶ ὅπου ἀναγνώσθῃ ἡ εὐ-

τελήσμου αὕτη προσευχή, οὐ μὴ εἰσέλθῃ ἐκεῖ πειρασμός, ἢ ἄλλη τις συμφορὰ· καὶ ρῦσαι Κύριε τὴν ποίμνην τοῦ δούλου σου (δεῖνος) ἀπὸ πάσης περιεργείας τοῦ διαβόλου, καὶ ἀπὸ κακῶν καὶ πονηρῶν καὶ κακοβούλων ἀνθρώπων. Λύτρωσαι ὁ Θεὸς τὰ ποίμνια, καὶ βουκόλια τοῦ δούλου σου (δεῖνος) ἀπὸ πάσης ἐπερχομένης συμφορᾶς. Σὺ δὲ καταβιάσας τροφήν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ χορτάσας τὸν λαὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, διὰ τῆς σῆς φιλανθρωπίας. Αὐτὸς καὶ νῦν Δέσποτα, ἐπάκουσόν μου τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, ὁ ἐν τῇ παναχράντῳ παρθένῳ σαρκωθείς, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννηθεὶς, καὶ γαλακτοτραφεὶς, καὶ μητέρα σὺν αὐτῇ ἀναδείξας, ὁ καὶ τοῖς ἐκεῖ ἀγραυλοῦσι ποιμέσιν ἀγαλλίασιν τότε, καὶ εὐφροσύνην δεδωκώς. Αὐτὸς καὶ ἤδη εὐφρανὸν τὸν δοῦλόν σου (δεῖνα), καὶ ἴσασι τὴν ποίμνην αὐτοῦ καὶ βουκόλια, διὰ τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, καὶ τοῦ ἁγίου Μοδέστου Ἱεροσολύμων, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἐτι δὲ αὐτοῖς γάλα, πρὸς τροφήν, καὶ αὖξήσιν τῶν τέκνων αὐτῶν καὶ ἡμῶν.

Ὅτι εὐλόγητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κτίστης, καὶ δημιουργὸς τῶν ἀπάντων, ὁ διὰ τὴν πολλήν σου ἀγαθότητα καταβάς ἐξ Οὐρανοῦ, δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ καταδεξάμενος γενέσθαι ἄνθρωπος ὡς οὐν ἐπίκουσας Ἰωάνᾳ τοῦ προφήτου σου ἐν κοιλίᾳ ὄντος τοῦ κήτους, οὕτω καὶ νῦν ἐπάκουσον τὴν δέησιν ταύτην ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ οἷα ποίμνη ἀναγνωσθῇ ἢ εὐτελής μου αὕτη προσευχή, οὐ μὴ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ πειρασμός τις, ἀλλ' ἀοράτῳ δυνάμει σου βασανιζόμενος, ἀναχωρησάτω ἐξ αὐτῆς, ὃν καὶ διὰ τοῦ φρικτοῦ σου ὀνόματος, ἐπιτιμῶ αὐτὸν, λέγων· ὀρκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον, τὸ ἐπιβουλεῦον καὶ ἀδικοῦν τὴν ποίμνην τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (δεῖνος). Ὅρκίζω σε, ἵνα ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν μάνδραν ταύτην, ἀπὸ τὴν βοσκήν, ἀπὸ τὸ ποτόν, καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτῶν. Ναὶ Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐπάκουσόν μου δεομένου τῆς σῆς ἀγαθότητος καὶ πρόσδεξαι

τὴν δέησίν μου, καὶ φύλαξον τὴν ποίμνην ταύτην, καὶ τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς μέλλοντα γενέσθαι, καὶ εὐλόγησον αὐτὰ, καὶ πλήθυνον αὐτὰ εἰς χιλιάδας χιλιάδων, ὡς ἐπλήθυνας, διὰ Ἡλιοῦ τῆς χήρας τὸ ἄλευρον, καὶ Δέσποτα παρακαλοῦμεν σε, εὐλόγησον τὴν ποίμνην ταύτην, καὶ πλήθυνον, καὶ αὖξήσῃ αὐτὴν ἐν χιλιάσι καὶ μυριάσιν. Ἀποδίωξον ἐξ αὐτῆς πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν διὰ τὸ ἅγιόν σου ὄνομα.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα πολυέλεε Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος ὁ ἐξουσίαν ἔχων πάσης κτίσεως, σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ οὕτω καὶ νῦν εὐλόγησον καὶ τὴν ποίμνην ταύτην, καὶ βουκόλια τοῦ δούλου σου (δεῖνος), καὶ πλήθυνον αὐτὰ εἰς χιλιάδας, καὶ μυριάδας, καὶ ρῦσαι αὐτὰ, ἐκ τε τῆς δυναστείας τοῦ διαβόλου, καὶ τῶν ἀλλοφύλων καὶ πάσης ἐπιβουλῆς δρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ ἄβρας θανατικῆς καὶ λοιμικῆς νόσου. Ὅπως διὰ τῆς σῆς ἀντιλήψεως, ἀποδώσωσιν ἡμῖν τὸ γάλα.

Ναὶ Κύριε ἐπάκουσόν μου τοῦ οἰκτροῦ δεομένου σου πρεσβείαις τῆς ἁγνῆς γεννησάσης σε, καὶ τῶν ἁγίων Μοδέστου Ἱεροσολύμων, Πολυκάρπου Σμύρνης, Μάμαντος, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων.

Ὅτι σὺν τὸ κράτος, καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μοδέστου Ἱεροσολύμων, λεγομένη εἰς βλάβην Βοῶν, Ἰππῶν, ὄνων, Ἡμιόνων, Προβάτων, Αἰγῶν καὶ Μελισσῶν.

Τοῦ κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, ὁ πᾶσαν τὴν νοσητὴν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν

σοφία δημιουργίσας ὁ τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐκχέων ἐπὶ πάντα τὰ ὑπὸ σοῦ δημιουργηθέντα ὁ διὰ τῆς παναγάθου προνοίας σου, πάντα προνοῶν καὶ πάντων κηδόμενος τῶν κτισμάτων σου. Ἀὖλων, ὕλικῶν, λογικῶν, ἀλόγων, ἐμφύχων ἀψύχων ἀπὸ τῶν πρώτων ἕως τῶν ἐσχάτων οὐδὲ γὰρ ἀπρονόητον, οὐδὲ ἡμηλημένου παρὰ σοὶ τῇ ποιητῇ καὶ προνοητῇ τοῦ παντός. Σὺ γὰρ εἰ ὁ ἀνοίγων τὴν χειρὰ σου, καὶ ἐμπιπλὼν πᾶν ζῶον εὐδοκίας. Σὺ εἰ ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην, ἕνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων. Σὺ εἰ ὁ διὰ τῆς ἐνσάρκου σου οἰκονομίας καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου τοῦτέστι τὸν Διάβολον, καὶ ἐν τῇ θανάτῳ σου θανατώσας τὸν θάνατον. Σὺ εἰ ὁ πάλαι τὰς τῶν ζῶων ἀγέλας τοῦ Ἰσραὴλ ἀνωτέρας φυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν προτοτόκων ζῶων τῶν Αἰγυπτίων Σὺ εἰ ὁ καὶ δι' ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου σου, τὸν μὲν ὄφιν θανατώσας, καὶ τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος ἑαυτοῦ διαφθείραντα· τὰ δὲ ἐξ αὐτῆς πίνοντα ζῶα καὶ νεκροθέντα, τῇ ζωοποιῷ δυνάμει σου ἀναστήσας, τὸν δὲ εἰς τοῦτο συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῇ γενέσθαι παρασκευάσας, ὁμνύοντα, μηδέποτε προσεγγίσει τολμῆσαι, ὅπου ἂν ἐπικληθεῖται τὸ ταπεινὸν ἐμοῦ ὄνομα. Σοῦ τοίνυν δέομαι Δέσποτα πανάγαθε καὶ ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ σὲ ἱκετεύω τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἴτιον. Ἐπάκουσον ταύτης μου τῆς δεήσεως, καὶ ἀπέλησον πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην ἀπὸ βοῶν, ἵππων ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν καὶ τῶν λοιπῶν ζῶων, τῶν εἰς χρεῖαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων σου τῶν ἐπικαλουμένων σὲ τὸν δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα. Καὶ δὸς Κύριε πᾶσι τοῖς τὴν ἐμὴν μνήμην ἐπιτελοῦσι, καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι τοῖς λειψάνοις μου· εἰρήνην σταθεράν, πληθυσμὸν ζῶων, ἀφθονίαν αἵτου, οἴνου καὶ ἐλαίου, καὶ ἐπὶ πᾶσιν, ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, σωμάτων ὑγείαν καὶ τὴν τῶν ψυχῶν αἰώνιον σωτηρίαν.

Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τοῖς ἰδίῳις σπλάγχχοις ἐπικαμπτόμενος, οἰκτερον τὰ πάσχοντα ζῶα, τῇ δρεπάνῃ τοῦ θανάτου ἀγγελῆδον φερίζόμενα· καὶ ὥς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνους τοὺς μυκηθμοὺς καὶ ταῖς γοεραῖς καὶ ἀνάρθρωσις φωναῖς, τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην αὐτῶν ἐλαεινῆς ἐξαγγέλ-

λόντα, ὥστε καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς συμπάθειαν ταύτην ἔλκεσθαι. Εἰ γὰρ δίκαιος οἰκτερῇ ψυχᾷς κτηνῶν αὐτοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐκ οἰκτερήσεις ταῦτα σὺ, ὁ τούτων ποιητὴς καὶ προνοητὴς; Σὺ γὰρ εὐσπλαγγχε καὶ τῶν ἐν τῇ Κιβωτῇ ζῶων ἐμνήσθης ὑπὸ τῆς οἰκείας χρηστότητος καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου νικώμενος, ἵνα διὰ τῆς εὐεξίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Βοῶν καὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων ζῶων καλλιιεργεῖται μὲν ἡ γῆ, αὐξάνουσι δὲ οἱ καρποὶ, καὶ ἀφθόως οἱ δούλοι σου, οἱ ἐπικεκλημένοι τὸ ὄνομά σου, ἀπολαύωσι τῶν ἰδίων γεωργιῶν, ἐκ τούτων δὲ πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύσουσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ δοξάζωσι μὲν σὲ τὸν χορηγὸν παντός ἀγαθοῦ τιμῶσι δὲ καμὲ τὸν σὸν δούλον ἱκέτην θερμότατον τῆς Παντοκρατορικῆς Βασιλείας σου.

Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΓΧΗ ΕΙΣ ΜΕΛΙΣΣΙΑ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐξουσίαν ἔχων πάσης κτίσεως, σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ὁ εὐλόγησας τὰς εισόδους τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, αὐτὸς εὐλόγησον καὶ πλήθυνον τὰ Μελίσσια τοῦ δούλου σου (δεῖνος) καὶ φύλαξον καὶ ἐνδυνάμωσον αὐτὰ ἀπὸ ὀφθαλμῶν πονηρῶν καὶ γλώσσης κακῆς, τῆς λαλούσης πονηρὰ κατὰ τῶν Μελισσίων τούτων, καὶ φύλαξον ἀπὸ παντός πειρασμοῦ καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἐνέργειαν τοῦ Διαβόλου ἀπ' αὐτῶν.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ ἀρραγὴς πέτρα καὶ θεμέλιος ἰσχυρὸς, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου σου Μητρὸς καὶ τῶν Ἀγίων Λαυρεντίου, Κοδρά-

του, Μοδέστου, Ἀγαπίου, Τεσσαράκοντα Μαρτύρων καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων.

Επάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ τῇ ὥρᾳ ταύτῃ δεομένου σου καὶ διαφύλαξον τὰ παρόντα Μελίσσια ἀπὸ πάντων τῶν Ἑρπετῶν καὶ ἀπὸ τῶν πονηρῶν Μυράκων καὶ Σρικῶν καὶ τῆς Ἀκρωτηρίας καὶ Καμίσσης, ἀπὸ τε γλωσσῶν κακῶν καὶ ὀφθαλμῶν πονηρῶν καὶ πάσης συνεργείας τοῦ Διαβόλου, ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τῶν Μυράκων· ἵνα ἀβλαβῇ διαιτώμενα, πολλαπλάσιον ἀποδώσῃ τὸν καρπὸν αὐτῶν ἐν παντὶ καιρῷ, εἰς δοξολογίας φωταγωγίαν τοῦ Ἀγίου σου Ὁνόματος.

Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ σου, τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων.

Οτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὺ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἄει καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τέλος.